

OPGEVEN IS GEEN OPTIE

ONDANKS SPINA BIFIDA

CLAUDIA DINGS | 2023

www.BestelMijnBoek.nl

© 2023, Claudia Dings

ISBN: 978-94-6247-323-2

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar worden gemaakt in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

INHOUD

Over mij	5
Mijn tweede boeklancering	7
Geen pedagogisch medewerker kinderopvang	10
Val van de trap	12
Nagelstyliste	16
Inschrijven bij de Kamer van Koophandel	19
Afscheid van mijn trouwe viervoeter	21
Einde adoptieouder alpaca	23
Nieuw leven	25
Speciaal persoon	27
In gesprek met huisarts Lotte Elemans	31
Kinderwens	34
In gesprek met Rianne van vruchtbaarheidskliniek Nij Geertgen	36
De fotoshoot	45
In gesprek met burgemeester Michiel van Veen	48
In gesprek met wethouder Wilmie Steeghs	52
Trots op waar ik nu sta	55
Het verhaal achter dit boek en de kinderboeken	57
Suzan & Freek in Nijmegen	59
Carpal Boss	61
Tatoeages	64
In gesprek met Eefke van Gelukkig Gecoached	66
Dankwoord	72
Vind me op Social media	73
Graag feedback	74

OVER MIJ

Hoi! Mijn naam is Claudia Dings en ik heb spina bifida aperta, ook wel een open rug genoemd. Ik ben geboren op 26 januari 2000 in het academisch ziekenhuis in Maastricht. Samen met mijn ouders en onze Labrador woon ik in Brabant. Mijn oudere broer woont op zichzelf.

Voor wie mijn eerste boek nog niet heeft gelezen, vertel ik nog even wat mijn beperking inhoudt. Als je me ziet lopen zal je denken: 'maar die heeft toch niks'. Dat is te begrijpen. Aan de buitenkant kun je eigenlijk niks aan mij zien, maar binnenin is wel het een en ander aan de hand.

Er zijn twee verschillende vormen spina bifida, die elk hun beperkingen opleveren. Je hebt occulta, dat is de gesloten vorm, en aperta, de open vorm. Dat laatste is er bij mij aan de hand. Het houdt in dat er een duidelijke opening zat in mijn wervelkolom, waardoor zenuwen en spieren in mijn onderrug zijn beschadigd. Er zijn de nodige operaties en behandelingen aan te pas gekomen om die weer behoorlijk te laten functioneren.

Ook het gevoel in mijn benen is minder. Ik kan ook niet zomaar naar het toilet toe, maar moet mijn blaas leegmaken met een katheter. Al die ziekenhuisbezoeken, operaties en controles betekenden regelmatig heen weer reizen naar Maastricht. In drieëntwintig jaar heb ik afgerekend met de pijn, de vele operaties en controles.

En de grote onzekerheid die dat opleverde. Hoe dat verliep en wat het voor ons betekende is te lezen in mijn eerste twee boeken.

In dit boek vertel ik over hoe mijn leven er toch wat anders uit is gaan zien als dat ik zou willen. Maar toch blijf ik positief en ga ik gewoon door met alle dingen die ik wel kan.

MIJN TWEEDE BOEKLANCERING

Op 1 mei 2022 was de lancering van mijn tweede boek: 'Positief in het leven ondanks spina bifida'. Dit boek had ik in het geheim geschreven, omdat het toch nog corona was en we toch niks mochten. Ik had gelukkig tijdens het schrijven wel wat mensen die het wisten, want helemaal alleen was het me niet gelukt, in het hoofdstuk speciaal persoon vertel ik hier meer over.

Toen ik de uitnodigingen had verstuurd en rondgebracht wist iedereen pas dat ik weer een boek had geschreven. Verder gaf ik niks vrij, anders was het geen verrassing meer. Toch vroegen er verschillende mensen: 'wat is de titel?' Ja, dat is nog een geheim.

Ik had alles tot in de puntjes geregeld, want zo ben ik nu eenmaal. Als het perfect kan, dan moet het ook perfect zijn. De versieringen waren afgestemd op mijn jurk. Bij de koffie konden de mensen op de tafel een klein gebakje pakken.

Het officiële gedeelte begon en ik vertelde wat over de fotoshoot met alpaca's die ik toen gehad heb. Ook werden er speciale mensen bedankt, zoals mijn oma die me twee jaar lang heeft gesteund en waar ik de spullen kon leggen zodat niemand het zou zien. Ook Ietje was mijn grootste rots in de branding, want zonder haar kon ik geen boeken schrijven.

Toen onthulde ik samen met mijn ouders de kaft en titel. Ik kreeg zoveel positieve reacties dat de foto zo mooi was.

Met een glas champagne proostten we op deze geweldige middag. We vertelden dat er een doos stond op de tafel om een donatie te doen voor een familielid die ongeneeslijk ziek is. Daarna signeerde ik de boeken en ondertussen hadden we geweldige muzikale afsluiting.

Aan het eind van deze middag kreeg iedereen nog een goodiebag mee naar huis en voor de kinderen had ik een snoepzak geregeld. Wat kreeg ik veel positieve reacties, zoals 'je hebt echt aan alles gedacht!' En 'oh wat een mooie kaft, je bent net een fotomodel' Nou, dat vind ik wel meevallen. Tuurlijk ben ik trots...

Ik doe het alleen omdat ik het leuk vind om mijn leven te delen en natuurlijk om te schrijven.

" *Geniet van de kleine dingen*

in het leven,

want ze geven herinneringen

voor je hele leven **"**

GEEN PEDAGOGISCH MEDEWERKER KINDEROPVANG

Ik word geen pedagogisch medewerker kinderopvang. Het is klote, maar wel beter voor mijn eigen gezondheid. In hart en nieren blijf ik van kinderen houden, maar dan op afstand. In het hoofdstuk hierna vertel ik uitgebreid wat er aan de hand is.

Het is achteraf wel de beste keuze die ik gemaakt heb, want ja... óf over 20 jaar weinig tot niets meer kunnen óf iets anders gaan doen? Ja, toen heb ik snel de beslissing genomen, hoe moeilijk het ook was. Toch heb ik wel die kennis van de kinderopvang opgedaan en dat gaat er niet meer uit. Ik heb de theorie-examens gehaald, maar de praktijk helaas niet. Wel kreeg ik van school een soort van deeldiploma, dat ik in ieder geval een deel heb afgerond.

VAL VAN DE TRAP

Begin van de zomervakantie van 2022 was ik een dagje alleen thuis en ik liep van boven naar beneden met een doosje in mijn handen. Bijna beneden ben ik ongeveer 6 treden naar beneden gestuiterd. Net met mijn rug tegen de treden aan, dus zes keer de klap opgevangen met mijn rug. Niet zo geweldig... Ik kon gelukkig wel staan en lopen, maar na anderhalf uur dacht ik toch: oh dat voelt niet zo goed. Toch maar even contact opgenomen met de huisarts, daar kon ik meteen terecht. Die gaf meteen een verwijzing mee om een foto te laten maken van de ruggenwervels, omdat ik net boven mijn litteken drukpijn had. In het ziekenhuis zijn er foto's gemaakt, maar daar konden ze niet zoveel op zien.

Vervolgens kreeg ik op een gegeven moment tintelingen in mijn been. Ik heb enkele dagen aangekeken of het weg ging, maar dat gebeurde niet. Toch maar weer terug naar de huisarts, die me doorverwees naar de neuroloog. Bij de neuroloog een aantal testen gedaan, maar er kwam niet zoveel uit. Daarna hebben ze toch maar een scan gemaakt. Daarop zagen ze dat 2 wervels niet helemaal mooi op hun plek zaten, dat kan inderdaad de pijn verklaren. Ik heb therapie gehad waarbij de therapeut het gebied alleen ging masseren, omdat het nog te pijnlijk was.

Na enkele maanden maar eens kijken hoe het zonder therapie ging. Nou, dat ging opzich wel, alleen moet ik opletten dat ik dan niet te veel ga bukken en tillen, want dan komt de pijn weer

terug. Ze hebben toen in het Radboud ziekenhuis gezegd dat ik geen operatie hoef, tenzij ik erg veel pijn krijg of uitval.

Terug bij de huisarts kwam dan toch de moeilijke beslissing dat stoppen met de opleiding dan toch beter was. Maar ja, dat is makkelijkere gezegd dan gedaan. Wat moet ik dan gaan doen waar mijn interesses liggen? De huisarts heeft me goed geholpen, want zonder dit gesprek was ik er denk ik niet zo snel uitgekomen. De huisarts zei: 'wat doe je heel graag nu als hobby?' 'Nou... nagels!'

'Ja. Waarom ga je daar dan niet mee verder, dat is minder belastend voor je rug en je vindt het leuk!'

Stronger

than

Spina

Bifida

Vertaling: sterker dan spina bifida